

РЕШЕНИЕ

№ 51

гр. Пазарджик, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Коста Ст. Стоянов

Членове: Димитър Б. Бишуров
Асен В. Велев

при участието на секретаря Константина Д. Рядкова
в присъствието на прокурора П. Б. С.

като разглежда докладваното от Асен В. Велев Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20245200600065 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава 21 от НПК.

Образувано е по протест на прокуратурата срещу Присъда № 76 от
06.11.2023 г., постановена по НОХД № 20225220201868 по описа за 2022 г. на
Районен съд - Пазарджик.

С протестираната присъда подсъдимият М. И. М., ЕГН *****,
роден на 24.08.1989 г. в гр. Пазарджик, живущ в същия град, българин,
български гражданин, със средно образование, осъждан, разведен, работещ, е
признат за невиновен в това, че на 27.09.2022 г., в гр. Пазарджик, по ул.
„*****“ е управлявал МПС - лек автомобил „*****, с рег.
*****, след употреба на наркотични вещества - /*****, като
деянието е извършено повторно, след като е осъден за престъпление по чл.
343б, ал. 3 от НК, с присъда по НОХД № 239/2020 г. на РС - Несебър, влязла в
сила на 06.03.2020 г., поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан
по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 4,
във вр. с ал. 3 от НК, във вр. с чл. 28, ал. 1 от НК. С присъдата е постановено
вещественото доказателство тест-касета от техническо средство „*****, с
фабр. *****, намиращо се в кориците на делото, след влизане
в сила на присъдата да бъде унищожено по правилата, предвидени в ПАС,
предвид липсата на икономическа стойност.

Срещу присъдата е постъпил протест с вх. № 26922/16.11.2023г. от

прокурор при Районна прокуратура - Пазарджик, като са изложени аргументи за нейната неправилност. Излага се становище, че от задълбочения анализ на събраните по делото доказателства можело да се направи категоричен извод за виновност на подсъдимия, съответно за признаването за виновен и за осъждането му повдигнатото срещу него обвинение. Сочи, че за съставомерността на престъплението управляване на МПС след употреба на наркотични вещества не е налице необходимост същата да бъде установена само и единствено в кръвта на водача, респективно само с химичен анализ на такава проба. Поради това, извежда извода, че надлежния начин за установяване на наркотични вещества са всички допустими доказателствени средства, посочени в Наредба № 1/19.07.2017г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употреба на наркотични вещества и техните аналози. Сочи, че наличието на наркотични вещества съобразно чл. 3, ал. 1 от Наредбата се установява с тест, което в случая е извършено. Спазен бил и редът по чл. 7, ал. 2, като се цитира и разпоредбата на чл. 6, ал. 10 от Наредбата. По делото не се е установило нарушение на материалния закон, както твърдяла защитата, относно това, че не била дадена възможност на подсъдимия да даде кръвна проба. Счита, че изготвената по делото съдебно-токсикохимична експертиза не е доказателство за установяване на употребата на наркотично вещество от водача на МПС, тъй като в посочената наредба не е предвиден ред за изследване на тампона, намиращ се в тестовата касета на тест за установяване на наркотични вещества. Такъв ред бил предвиден единствено за дадена проба от кръв, поради което в случая изготвянето на такава експертиза се явявало недопустимо. Излага, че в самата експертиза било посочено, че годността на изследваната проба не може обективно да бъде преценена, доколкото основни фактори били неизвестни, поради големия период от време, условията за съхранение на пробата и други. С оглед това, че веществото /***** било нестабилно вещество и се разпадало сравнително бързо, полученият резултат от изследването не можел категорично да отхвърли наличието на наркотично вещество /***** към момента на първоначалното изследване, както било посочило и вещото лице. Счита, че съдът неправилно е приел, че изготвената експертиза е част от надлежния начин за установяване на употреба на наркотични вещества и същата оборвала употребата на наркотични вещества от подсъдимия. Съдът неправилно се позовал на нея, като е игнорирал останалите доказателства, от които по категоричен начин се установявало извършеното деяние. Поради това счита, че постановената оправдателна присъда по отношение подсъдимия М. е неправилна, като се прави искане за нейната отмяна и постановяване на нова, с която подсъдимият М. бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение.

Срещу присъдата е постъпило възражение защитника на подсъдимия М., с което е изразено становище за неоснователност на постъпилия протест по подробно изложени съображения. Счита, че съдът не е допуснал отклонение от стандарта заложен в разпоредбата на чл. 14 от НПК при анализа на доказателства и е формирал вътрешното си убеждение след всестранно и пълно изследване на правнозначимите обстоятелства по случая, при спазване на процесуалния закон. Сочи, че от съществено значение за ангажиране отговорността на дееца за конкретното деяние е употребата на наркотично

вещество да се установи по несъмнен начин с предвидените от закона средства, а именно средствата и способите по НПК, включително заключение на вещо лице. Счита, че правилно съдът е назначил съдебно-токсикомична експертиза, доколкото в наказателния процес са допустими всички доказателствени средства за проверка на резултатите от пробата от техническото средство, тъй като същият може да се дължи на негова неизправност, а това би означавало осъждане въз основа на негодни доказателства. Счита, че редът за извършване на лабораторното изследване по експертизата не е необходимо да е предвиден в НПК, за да бъде той задължителен. Излага, че правилата в Наредба № 1/19.07.2017г. не ограничават съда какъв вид експертиза да назначи при необходимост от специални знания, доколкото разпоредбата на чл. 303 от НПК изисква присъдата да не почива на предположения, а обвинението да е доказано по несъмнен начин. Счита, че изводът за употреба на наркотични вещества може да се базира на всяко едно допустимо по НПК доказателство, доказателствено средство и способ, каквото е и експертното изследване на биологична проба орална течност. Излага, че недопустимо било един подзаконов нормативен акт, какъвто е Наредбата, да поставя ограничения относно процедурата по доказване, разписана в НПК, като се има предвид и, че разпоредбата на чл. 343б, ал. 3 от НК не е нито препращаща, нито бланкетна. Поради това счита, че изложените в протеста аргументи, че Наредба № 1/19.07.2017г. следва да намери съответно приложение не намирала опора в закона. Доколкото законът не изисква специален ред за установяване на наркотичното вещество, с оглед събраните по делото доказателства излага, че обвинението не е доказано по категоричен и несъмнен начин, поради което счита присъдата за правилна и законосъобразна и моли да бъде потвърдена.

В проведеното пред въззивния съд открито съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура - Пазарджик поддържа подадения протест и го счита за основателен по изложените в него аргументи. Сочи, че основното доказателство, на базата на което постановена оправдателна присъда, е именно извършената химическа експертиза, която е използвала колекторния тампон от техническото средство, с което е установена употребата на наркотично вещество от страна на подсъдимия. Счита, че същото е допустимо процесуално-следствено действие, но излага, че е недопустим начин за установяване на тези факти и обстоятелства, тъй като следвало да бъде направено по надлежния ред, предвиден в Наредбата, а такова изследването на тампона не е предвидено в нея. Счита, че тампонът не може да бъде използван като доказателство за това дали към инкриминираната дата подсъдимият е употребил наркотици и конкретно /*****, доколкото и самото вещото лице заявило това при изслушване на експертизата, с оглед нестабилния характер на тези вещества. Прави искане присъдата да бъде отменена и да бъде постановена нова, с която да подсъдимият да бъде признат за виновен и му се наложи наказание лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно ефективно.

Защитникът на подсъдимия оспорва жалбата по изложените във възражението аргументи. Излага, че остатъци от слюнка или засъхнала слюнка може да бъде обект на изследване, както вещото лице било посочило.

Сочи, че заключението на вещото лице е категорично, че в настоящия случай няма наличие на /*****, както и на разпадните му вещества. Излага, че ако е имало употреба на наркотични вещества, то би следвало да се установи наличие на разпадните му продукти, каквото наличие вещото лице не е установило. Доколкото не е установена по категоричен начин употреба на наркотици в случая, счита присъдата за правилна и законосъобразна, поради което моли да бъде потвърдена.

Подсъдимият М. И. М. поддържа изложеното от защитника си и моли присъдата да бъде потвърдена.

Пред въззивната инстанция не се ангажираха и не се събраха нови доказателства.

При извършена проверка за редовността и допустимостта на подадения протест, въззивният съд намира, че същият е редовен и допустим, като подаден от страна в процеса с право на жалба по смисъла на чл. 318 от НПК, в срока по чл. 319, ал. 1 от НПК и отговарящ на изискванията на чл. 320 от НПК.

Въззивният съд, като обсъди доводите в протеста и подаденото възражение, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните, като съобрази и събраните по делото доказателства, и след като в съответствие с изискванията на чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда намира, че не са налице основания за нейната отмяна или изменение, съответно протестът се явява неоснователен, по следните съображения:

Производството пред първоинстанционния съд е протекло по общия ред.

За да постави присъдата си, след обстоен анализ на събраните по делото доказателства - показанията на свидетелите И.Г., Н.Р., С.Р., А.М. и Л.К., включително и тези прочетени по реда на чл. 281, ал. 4, във връзка с ал. 1, т. 2, предл. 2 от НПК и чл. 281, ал. 5, във връзка с ал.1, т.2, предл. 2 от НПК, заключенията на изслушаните и приети съдебно-почеркова и съдебна химико-токсикологична (токсикимична) експертизи, както и от приобщените по делото писмени и веществени доказателства, съдът е приел за установена следната фактическа обстановка:

Около 19,30 часа на 27.09.2022 г. свидетелите И.Г. и Н.Р. - служители в РУП – Пазарджик, докато извършвали обход като дежурен автопатрул в гр. Пазарджик, движейки се по ул. „*****“, в посока към ул. „*****“, забелязали пред себе си лек автомобил „*****“, с рег. ***** , който имал съмнително поведение – преминавал безпричинно от едната в другата пътна лента на платното с еднопосочно движение. Посредством звуков и светлинен сигнал полицаите спрели автомобила на ул. „*****“, ***** , като извършили проверка на документите на водача и на автомобила и установили, че водачът е подсъдимият М. М. от гр. Пазарджик, а управляваният от него автомобил е негова собственост. Свидетелите Г. и Р. решили да го подложат на проверка за употреба на алкохол или други упойващи вещества, макар подсъдимият М. да нямал външни признаци на употребил алкохол или други упойващи вещества. За целта поискали съдействие от дежурните служители на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР - Пазарджик, където отвели подсъдимия. В сградата на сектор „Пътна

полиция” свидетелят С.Р. извършил проба на М. за употребата на алкохол с техническо средство „***** със сер. № ***** - същото отчело отрицателен резултат. След това му извършил проба за употреба на наркотични вещества с техническо средство „***** 5000“, със ****, което отчело положителна проба за /*****. На подсъдимия М. му бил издаден ***** г., като му бил съставен и АУАН, ****, ***** г., за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП. След това свидетелите Г. и Р. отвели подсъдимия М. в Спешно отделение към МБАЛ - Пазарджик за даване на проба от кръв и урина за изследване. Малко преди това подсъдимият споделил на свидетелите Г. и Р., че преди известно време е употребил /*****.

В Спешно отделение подсъдимият бил поет от свидетеля д-р А.М.. Подсъдимият М. отказал да му бъде извършен медицински преглед, както и отказал да даде проба от кръв и урина за изследване. След отказа, свидетелят М. попълнил протокол за медицинско изследване и го представил на М. за подпис. Вместо обичайния си подпис подсъдимият положил ***. Виждайки това, свидетелят М. подканил М. да положи действителния си подпис, но той отговорил, че това е подписът му и отказал да постави друг подпис. При това положение М. казал на подсъдимия М., че трябва саморъчно да напише на гърба на първа страница на протокола за медицинско изследване, че отказва да даде кръв и урина, да напише трите си имена и да се подпише. М. саморъчно записал трите си имена, ЕГН и изписал думите: „*****!“, като отново положил *** срещу името си вместо подпис. Свидателят М. отново го подканил да положи действителния си подпис, а подсъдимият отново му отговорил, че така се подписва. Полагането на тези знаци, вместо подпис, направило впечатление и на свидетелите Г. и Р., доколкото видели, че на издадените му документи преди това в сектор „Пътна полиция“, подсъдимият М. се бил подписал по съвсем различен начин.

След това подсъдимият М. бил отведен в РУП - Пазарджик, където бил задържан за срок от 24 часа. На издадените му там документи положил действителния си подпис, а не ***.

Според заключението на вещото лице по приетата съдебно-почеркова експертиза, надлежно приобщена по делото, текстът в двата реда „М. И. М. - *****!“ на гърба на Протокола за медицинско изследване и взимане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, изготвен от д-р А.М. на 27.09.2022 г. за лицето М. И. М. е положен от М. И. М.. Вещото лице е посочило, че не е възможно да се установи изпълнителя на подписа след текста, наподобяващ ***.

Според заключението на вещото лице по назначената и изслушана от първоинстанционния съд съдебна химико-токсикологична (токсикимична) експертиза, намиращият се в тестовата касета „***** 5000“, със **** - надлежно приобщена по делото като вещественото доказателство, колекторен тампон, с който е било извършено пробовземането от устната кухина на подсъдимия М. на инкриминираната дата, съдържа годен за изследване биологичен материал - орална течност (слюнка). Вещото лице е дало

заключение, че изследваният биологичен материал не съдържа /***** или друго наркотично вещество, както и не съдържа и разпадните продукти на /*****а, които се получават при хидролизата на /*****а. При изслушване на вещото лице в съдебното заседание по приемане на заключението, същото пояснява, че /*****ът е нестабилно вещество, съответно сравнително бързо се разпада във водна среда. Според вещото лице, предвид изминалия дълъг период от време, считано от първоначалното изследване с техническото средство - повече от 10 месеца, както и съхранението на тестовата касетата - при стайна температура, полученият резултат не може да отхвърли категорично наличието на /***** към инкриминираната дата, нито може категорично да се приеме, че е присъствал /***** към момента на вземане на пробата. Вещото лице е посочило също, че в 70% от случаите, в които се назначават и извършват химико-токсикологични експертизи след положителен резултат за наркотично вещество с техническо средство, в относително кратък срок след първоначалното изследване – до 2 седмици, същото се установява и посредством експертното изследване. В останалите 30% от случаите резултатът не се потвърждава.

При така установената фактическа обстановка, анализирайки събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, районният съд е приел, че обвинението срещу подсъдимият М. за извършено от него престъпление по чл. 343б, ал. 4, във вр. с ал. 3 от НК, във вр. с чл. 28, ал. 1 от НК, не е доказано в изискуемата от закона степен на несъмненост, доколкото в годната за изследване биологична проба не е установено наличие на /***** и неговите разпадни продукти, съответно категоричен отговор на въпроса дали е имало такива към инкриминираната дата, не може да бъде даден. Съдът е приел, че нестабилният характер на /*****а като наркотично вещество и неговото бързо разлагане, особено при наличното съхранение могат да послужат само като предположение за наличието на наркотик към момента на първоначалното изследване с техническото средство, но не могат да обусловят несъмненост на обвинението. Приемането на обратното съдът е заключил, че би означавало да се игнорира забраната осъдителната присъда да почива на предположения, поради което е признал подсъдимия М. за невиновен, в това, че на 27.09.2022 г., в гр. Пазарджик, по ул. „*****“ е управлявал МПС - лек автомобил „*****“, с рег. *****“, след употреба на наркотични вещества - /*****“, като деянието е извършено повторно, след като е осъден за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, с присъда по НОХД № 239/2020 г. на РС - Несебър, влязла в сила на 06.03.2020 г., като го е оправдал по така повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 343б, ал. 4, във вр. с ал. 3 от НК, във вр. с чл. 28, ал. 1 от НК .

Настоящият съдебен състав споделя фактическите изводи на първоинстанционния съд, като намира, че приетата за установена от първата инстанция фактическа обстановка по делото се подкрепя от събраните по делото доказателства, които първоинстанционният съд подробно е обсъдил и анализирал поотделно и в тяхната съвкупност. Въззивният съд намира, че не са налице основания за нейната промяна, доколкото пред настоящата инстанция не се установиха нови факти и обстоятелства, а от друга счита, че тя е правилно установена от първата инстанция, на базата на обективен анализ на събраните по делото доказателствени материали.

Управлението на МПС след употреба на алкохол и наркотични вещества е криминализирано от законодателя с разпоредбата на чл. 343б от НК, като са предвидени различни престъпни състави. С разпоредбите на ал. 1 и 2 са регламентирани изискуемите от закона обективни и субективни признаци за съставомерност на криминализираното управление на МПС след употреба на алкохол. С разпоредбата на чл. 343б, ал. 3 от НК законодателят е въздигнал в престъпление управлението на МПС след употреба наркотични вещества и техните аналози, а в ал. 4 е предвиден квалифициран състав на управлението на МПС след употреба на наркотични вещества - при условията на повторност по смисъла на чл. 28, ал. 1 от НК, а именно когато деецът е извършил престъплението по чл. 343б, ал. 3 от НК, след като вече е бил осъден с влязла в сила присъда за друго такова престъпление.

За да бъде изяснен съставът на престъплението по чл. 343б, ал. 3 от НК, същото следва да се съпостави с предвидените престъпни състави, свързани с управлението на МПС след употреба на алкохол. На първо място следва да се има предвид установеното в константната съдебна практика, че наказателният закон не поставя изискване водачът да е бил повлиян от тези вещества, респективно, не се интересува дали и доколко това се е случило, доколкото това не е предвидено в състава на престъпленията по чл. 343б от НК. В нормата на чл. 343б, ал. 1 от НК е очертана забрана за водачите да управляват превозно средство с определена концентрация на алкохол в кръвта си - над 1,2 на хиляда, за да е съставомерно деянието, а в случаите на повторност по чл. 343б, ал. 2 от НК – концентрацията на алкохол не следва да надвишава 0,5 на хиляда. Както е известно, в принципен план, употребата на алкохол поначало е разрешена, но що се отнася до управление на превозно средство след употреба на алкохол, законът е поставил изискване алкохолната концентрация в кръвта на водача да не надхвърля 1,2 на хиляда, в случаите по чл. 343б, ал. 1 от НК и 0,5 на хиляда – в случаите на чл. 343б, ал. 2 от НК. Различно е положението, когато лицето е употребило наркотични вещества или техни аналози, което поначало е забранено от закона. В този смисъл, след като съществува законова забрана за употреба на наркотични вещества, на по-силно основание е забранено да се управлява МПС след употреба на такива вещества. И в двата случая, законът не се интересува какво е било тяхното количество и вид и по какъв начин приемът на такива вещества се е отразил на съзнанието, респективно, на поведението на лицето, което ги е употребило. В същото време, макар и количеството на употребените наркотични вещества и степента, в която те са повлияли на способността на водача да управлява МПС, да не са елемент от състава на престъплението по чл. 343б, ал. 3 НК, тези обстоятелства не са без правно значение, тъй като биха били релевантни за степента на обществена опасност на конкретното деяние, откъдето и имат отношение при преценката как да бъде индивидуализирано наказанието.

От обективна страна, към момента на извършване на деянието по настоящото дело – 27.09.2022г., разпоредбата на чл. 343б, ал. 3 от НК не изисква употребата на наркотици да е установена по надлежния ред, доколкото не е бил признак от обективната страна на инкриминирания престъпен състав, каквато е редакцията ѝ след измененията на НК, обн. в ДВ, бр. 67 от 2023 г., влязла в сила от 08.08.2023 г. С тази промяна като обективен признак на престъплението е въведено изискването употребата да е

установена по надлежния ред. Изменението на разпоредбата на чл. 343б, ал. 3 от НК, съобразно императивната разпоредба на чл. 2, ал. 1 е приложимо за случаите след датата на влизането му в сила, т.е. за деяния, извършени след 08.08.2023г. В този смисъл, доколкото не са налице условията на чл. 2, ал. 2 от НК, в настоящия случай състава на престъплението управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози не изисква от обективна страна употребата да е установена по надлежен ред.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав счита, че в конкретния случай по настоящото дело, за да е осъществен съставът на престъплението по чл. 343б, ал. 4, във връзка с чл. 343б, ал. 3 от НК, преди измененията на наказателния кодекс, обн. в ДВ, бр. 67 от 2023 г., от обективна страна е необходимо да е установено по делото по категоричен и несъмнен начин, съобразно изискванията на чл. 303 от НПК, че подсъдимият е управлявал МПС, че го е управлявал след употреба на наркотични вещества или техни аналози, както и това, че деянието е извършено повторно - след като вече е бил осъден с влязла в сила присъда за друго такова престъпление.

В производството пред въззивния съд не е спорно, а и категорично се установява и от събраните по делото доказателства, че на инкримираната дата 27.09.2022 г. около 19,30 часа полицейските служители И.Г. и Н.Р. са спрели за проверка в гр. Пазарджик на ул. „*****“ лек автомобил „*****“, с рег. *****, управляван от подсъдимия М. М., който автомобил е негова собственост. От свидетелските показания на свидетелите Г., Р. и Р., а и от обясненият на подсъдимия категорично се установява, че М. е подложен на проверка за алкохол и наркотици в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Пазарджик от свидетелят С.Р.. Установено е по делото, че използваното техническо средство „*****“ със сер. № ***** за проверка наличието на алкохол е отчело отрицателен резултат. От свидетелските показания и приобщените по делото писмени доказателства разпечатка от техническото средство „***** 5000“, с фабр. *****0 и протокол за извършена проверка за употреба на алкохол и наркотични и упойващи вещества ***** г. се установява, че подсъдимият М. е тестван и за употреба на наркотични вещества на 27.09.2022 г. в 19:54:09 часа, като видно от разпечатка от техническото средство и протокола за извършена проверка с начало - 19,54 часа и край - 19,58 часа, е отчетена положителна проба - /*****. След извършване на тестовете за алкохол и наркотици, на подсъдимия М. му е бил издаден ***** г., като свидетелите Г. и Р. отвели подсъдимия М. в Спешно отделение към МБАЛ - Пазарджик за даване на проба от кръв и урина за изследване.

Спорен по делото е въпросът дали подсъдимият М. сам е отказал да даде проби от кръв и урина за изследване в лечебното заведение, доколкото в обясненията си твърди, че искал да даде проби, но поради дълго чакане и нетърпение на полицейските служители Г. и Р., бил накаран от тях върху предоставен му бял лист да изпише, че отказва да даде проби. Анализирайки събраните по делото доказателства, за настоящата инстанция категорично е установено и не възниква каквото и да е съмнение, че около 20,40 часа подсъдимият М. сам, по собствено желание е отказал да бъде подложен на изследване на кръв и урина за наличие на алкохол и наркотични вещества,

като собственоръчно е написал на гърба Протокола за медицинско изследване и взимане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, изготвен от д-р А.М. на 27.09.2022 г. - „М. И. М. - ***** *****!“. Отказът на М. да даде проби за изследване категорично се установява от приетата по делото съдебно-почеркова експертиза, която настоящата инстанция кредитира изцяло като компетентно изготвена и неоспорена от страните. Същата кореспондира и с останалите събрани по делото доказателства - свидетелските показания на разпитаните полицейски служители Г. и Р., които са придружили подсъдимия, както и тези на свидетели д-р А.М. и медицинската сестра Л.К., така и от приобщените по делото писмени доказателства - изготвената медицинска документация, а именно - за преглед на пациент, протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, извадка от медицинския журнал за преминали болни от Спешно отделение към МБАЛ – Пазарджик АД и извадка от журнала за взети кръвни проби за алкохол и наркотични вещества, касаещи прегледа на подсъдимия М. М. в отделението на инкриминираната дата. Доколкото свидетелските показания на посочените свидетели в тази част са еднопосочни, непротиворечиви, кореспондират освен помежду си, а и с останалите събрани по делото писмени доказателства и приетата експертиза, то за съда не възниква каквото и да е съмнение в тяхната достоверност. В този смисъл, настоящата инстанция споделя извода на първоинстанционния съд, че събраните по делото доказателства оборват категорично дадените от подсъдимия обяснения, с които последният твърди, че е искал и имал желание да даде кръвна проба в Спешното отделение, но това не се било случило, тъй като имало много пациенти, чакали около час и половина пред кабинета, след което си тръгнали заедно с полицаите, които пред Спешното отделение му били дали бял лист, като го накарали да напише трите си имена, ЕГН и че отказва да даде кръв и урина. И според настоящата инстанция в тази си част обясненията на подсъдимия са само и единствено израз на заетата в процеса защитна позиция, а не източник за фактите от обективната действителност, поради което правилно не са кредитирани от първоинстанционния съд.

Основните възражения в подадения срещу първоинстанционната присъда протест са свързани с това, че макар да е спазен редът на Наредба №1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Наредба №1 от 19.07.2017 г.), доколкото по делото било доказано, че подсъдимият е управлявал МПС след употреба на наркотични вещество – /*****, с извършения му тест с „***** 5000“, със ****, незаконосъобразно и неправилно, в нарушение на процесуалните правила съдът е назначил съдебна химико-токсикологична (токсикимична) експертиза, която да изследва годен ли е за изследване колекторния тампон от тест-касета, приложена като веществено доказателство по делото, съответно да установи дали по него са останали следи от наркотично вещество и неговите разпадни продукти. Аргументите в протеста като цяло са насочени към подкрепяната от прокуратурата теза, че редът за установяване употребата на наркотични вещества е уреден в посочената наредба и е недопустимо това обстоятелство да се установява по друг начин и с други доказателствени средства,

включително и с експертиза, доколкото наредбата предвиждала, че на изследване подлежи проба от кръв, но не и от орална течност – слюнка, каквото е извършено по делото.

Настоящата инстанция счита, че изложените в протеста аргументи са неоснователни. Както беше посочено по-горе, настоящият съдебен състав споделя разбирането, обективизирано и в редица решения на ВКС, че към инкриминираната дата за съставомерността на деянието по чл. 343б, ал. 3 от НК не е необходимо наличието на наркотично вещество при водача на моторното превозно средство да е установено единствено и само по предвидения в Наредба №1 от 19.07.2017 г. ред. Това е така, доколкото за разлика от разпоредбата на чл. 343б, ал. 1 от НК, в която елемент от състава на престъплението е определена степен на алкохолна концентрация, установена по надлежния ред, изискване за установяване по надлежния ред на употребата на наркотични вещества или техни аналози от водача на МПС липсва, съобразно формулировката на чл. 343б, ал. 3 от НК. Макар и Наредба №1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Наредба №1 от 19.07.2017 г.) да регламентира ред за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози, с оглед на това, че престъпният състав по чл. 343б, ал. 3 от НК, в редакцията си преди измененията на НК, обн. в ДВ, бр. 67 от 2023 г., не съдържа изискване употребата на наркотични вещества или техни аналози да се установи по надлежен ред, то следва извода, че това може да бъде сторено с всички допустими доказателства и доказателствени средства. Това е така, тъй като е недопустимо процесът по установяване на обективната истина по наказателно дело да бъде ограничен от административни разпоредби, доколкото обратното би поставило целият доказателствен инструментариум на НПК в субсидиарно положение без легално основание. В този смисъл е и съдебната практика, обективизирана в редица решения на ВКС - Решение № 27 от 06.04.2020 г. по н. д. № 6/2020 г., III НО на ВКС, Решение № 81/2018 г. по н. д. № 237/2018 г. на III НО на ВКС, Решение № 126/2019 г. по н. д. № 540/2019 г. на II НО на ВКС, Решение № 25/2020 г. по н. д. № 81/2019 г. на II НО на ВКС и други. Поради това, правно релевантните факти, относими към състава на престъплението по чл. 343б, ал. 3 от НК, могат да бъдат установявани с всички допустими доказателства и доказателствени средства, сред които е и експертизата, изрично предвидена в разпоредбите на НПК.

Видно от събраните по делото доказателства е, че извършеният тест на подсъдимия с техническото устройство „***** 5000“, със **** е дал положителен резултат, като е отчетел наркотично вещество /*****. Полицейските служители, разпитани като свидетели по делото сочат, че процесният лек автомобил, който е управлявал подсъдимия М., е имал съмнително поведение, доколкото безпричинно е преминавал безпричинно от едната в другата пътна лента на платното. След като го спрели, същите решили да го подложат на проверка за употреба на алкохол или други упойващи вещества, макар подсъдимия М. да нямал външни признаци на употребил алкохол или други упойващи вещества.

Безспорно по делото е обстоятелството, че подсъдимият М. е отказал да даде проба от кръв и урина за изследване за наличие на наркотични вещества,

като както защитата, така и подсъдимият отрича същият да е употребил наркотично вещество. Според показанията на свидетелите Г. и Р., дадени на досъдебното производство пред разследващ полицай, прочетени по реда на чл. 281, ал. 4, във връзка с ал. 1, т. 2, предл. 2 от НПК, същите сочат, че още преди М. да бъде изпробван с техническото средство им бил споделил, че преди 5 дни е употребил /*****. При разпита си по делото, свидетелите се отричат от тези си показания, като сочат, че не преди, а след извършения тест с техническото устройство, който е показал положителен резултат за /*****, подсъдимият М. им споделил, че бил употребил наркотично вещество /*****, но не им споменал преди колко време е станало това.

Аргументите на обвинението, че химико-токсикологичната (токсикимична) експертиза е приложима единствено и само за изследване на кръв, а не и при изследване на колекторен тампон, настоящата инстанция намира за неоснователни. Това е така, доколкото за съставомерността това престъпление от обективна страна е без значение по какъв начин ще бъде установена употребата на посоченото наркотично вещество, тъй като са допустими всички доказателствени средства. За да бъде постановена осъдителна присъда единственото съществено и от важно значение в случая е тази употреба да бъде установена несъмнено, по категоричен начин, без да възниква каквото и съмнение относно това обстоятелството, каквито са императивните изисквания на чл. 303 от НПК. Съобразявайки обстоятелството, че към инкриминирана дата израза „установена по надлежния ред” не е бил признак от обективната страна на инкриминирания престъпен състав, вземайки предвид направените оспорвания от страна на защитата и противоречието в показанията на свидетелите – полицейските служители, доколкото възниква съмнение в установеността на подлежащия на доказване факт, че подсъдимият е управлявал процесното МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е назначил съдебна химико-токсикологична (токсикимична) експертиза, с оглед необходимостта от специални знания, с които съдът не разполага. Същата е допустимо доказателствено средство, доколкото изрично е предвидена в разпоредбите на НПК, а е била и необходима за установяване на обективния признак от престъпния състав на престъплението по чл. 343б, ал. 4, във връзка с ал. 3 от НК за проверка достоверността на показанията на използвания тест. Задачата на посочената експертиза е била вещото лице да установи дали колекторният тампон, намиращ се в тестовата касета, с който е било извършено пробовземането от устната кухина на подсъдимия на инкриминираната дата съдържа годеен за изследване биологичен материал, съответно при положителен отговор да даде заключение съдържа ли остатъка от биологичната проба наркотично вещество и какъв вид. В този смисъл вещото лице първо е изследвало наличен ли е годеен за изследване биологичен материал по тампона.

Видно е от заключението на вещото лице, че върху колекторния тампон е останал биологичен материал – орална течност (слюнка) от подсъдимия М., който вещото лице е посочило, че е годеен за изследване. Същото е потвърдено от вещото лице и в съдебно заседание при изслушване на заключението. След извършване на необходимите изследвания, вещото лице е дало заключение, че изследвания биологичен материал не съдържа /*****

или друго наркотично вещество, съответно не съдържа и негови метаболити, които се получават при хидролизата на /*****а. Изрично вещото лице при изслушването си е посочило, че поради обективни причини – дълго изминалия период от време, неправилно съхранение на тест-касета на стайна температура, съответстваща на изискванията за съхранение на една биологична проба, както и с оглед обстоятелството, че /*****ът е нестабилно вещество и се разпада сравнително бързо във водна среда и други фактори, сред които са и разграждащите ензими в слюнката, не може да даде категорично заключение, че е присъствал /***** върху колекторния тампон към момента на вземане на пробата от подсъдимия на инкриминираната дата, нито че не е присъствал. При изслушването си вещото лице е посочило и това, че ако се извърши изследване на биологичния материал, останал в колекторния тампон в относително кратък срок от пробовземането – до около 2 седмици, посредством него може да се установи имало или не наличие на наркотично вещество в пробата. Като експертното становище на вещото лице е, че дори и в тази хипотеза, в 70% от случаите след положителен резултат за наркотично вещество, установено с техническо средство, същото вещество се установява и посредством експертното изследване, но в останалите 30% от случаите резултатът не се потвърждава. Настоящата инстанция споделя становището на първоинстанционния съд, че изготвеното по делото заключение по назначената съдебна химико-токсикологична (токсикимична) експертиза е обективно и компетентно изготвено, съответно не възникват съмнения в достоверността на изводите на вещото лице.

Позоваването в протеста на разпоредбата на чл. 6 от действащата към онзи момент Наредба №1 от 19.07.2017 г., съгласно която концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в следните случаи: 1/ на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, 2/ при неявяване в определения срок на посоченото място или 3/ при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване, е неоснователно. Това е така, доколкото както беше посочено, установяването на употребата на наркотични вещества в случая, не може да бъде ограничено от разпоредбите на тази наредба, доколкото са приложими всички доказателствени средства предвидени в НПК, Разбирането, че употребата на наркотични вещества или техни аналози по чл. 343б, ал. 3 от НК е доказуема приоритетно чрез процедура по Наредба № 1 от 19.07.2017 г., макар и спазена, не намира опора в закона. Следва да се вземе предвид и разпоредбата на чл. 14, ал. 2 от НПК, според която никое доказателство и доказателствено средство няма отнапред предварително определена сила, съответно всяко обстоятелство по делото може да бъде доказано и проверено и чрез използване на други доказателства и доказателствени средства, както правилно е процедира първоинстанционният съд, назначавайки химико-токсикологичната (токсикимичната) експертиза.

С оглед установеното по делото, че процентът на отрицателните резултати, след положителни показания на тестовете, използвани за установяване на наркотични вещества е изключително висок – 30%, както е

посочило вещото лице, то действително възниква обосновано съмнение в достоверността на показанията на използвания „***** 5000“ в настоящия случай, доколкото същите биха могли да бъдат фалшиво-положителни. Именно за това следва посочения резултат от използвания тест да бъде проверен по реда и правилата на НПК, като е допустимо използването на всички способи за доказване. Следва да се отбележи, че дори в самата наредба е предвидено показанията от дрегер-теста да бъдат проверени, чрез незабавно изследване на кръв и урина в медицинско заведение. Поради това, правилен е изводът на първоинстанционния съд, че в настоящия случай, доколкото в годната за изследване биологичен проба от слюнка на подсъдимия М. не е установено наличие на /***** и неговите метаболити, то категоричен отговор на въпроса дали е имало такива към инкриминираната дата не може да бъде даден. Този извод е обоснован, доколкото е изводим от заключението на вещото лице, като е съобразено и обстоятелството, че голям процент от пробите при тестването с посочения тест биха могли да дадат фалшиво-положителен резултат, който не се потвърждава след изследване на биологичния материал. Т.е. по делото възниква обосновано съмнение относно обстоятелството, дали подсъдимият е употребил наркотици към момента на извършване на проверката от полицейските органи.

Съобразявайки се с гореизложените теоретични характеристики на процесното деяние и установените по делото обстоятелства, въззивната инстанция се присъединява към обсъдените в мотивите на районния съд разрешения, фактически и правни изводи относно доказаността на извършеното деяние, като счита, че правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че обвинението не е доказано по несъмнен начин, каквото е изискването на чл. 303, ал. 2 от НПК, доколкото възниква основателно съмнение в коректността на резултата от използвания в случая „***** 5000“, със ****. Правилно съдът е посочил и приел, че поясненията на вещото лице за нестабилния характер на /*****а като наркотично вещество и неговото съхранение в процесния случай могат да послужат единствено като предположение за наличието на наркотик към момента на първоначалното изследване с техническото средство, но не могат да обусловят несъмненост на обвинението. Съответно, с оглед разпоредбата на чл. 303, ал. 1 от НПК сочеща императивното правило, че присъдата не може да почива на предположения, правилно и в съответствие със закона подсъдимият М. е признат за невиновен и е оправдан по повдигнатото му обвинение, доколкото въпреки събраните по делото многобройни доказателства остана недоказано по категоричен начин и възниква съмнение за това, дали действително към момента на управление на процесното МПС и извършената от полицейските органи проверка, същият е употребил наркотично вещество.

Според настоящата инстанция, при осъществяване на доказателствената си дейност, първоинстанционният съд не е допуснал нарушения на процесуалните правила, довели до опорочаване на вътрешното му убеждение. При извършената цялостна проверка на обжалваната присъда, настоящата инстанция не откри нарушения при извеждане на правнорелевантните факти и правните изводи, на основата на които районният съд е приел, че обвинението срещу М. за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 4, във вр. с

ал. 3 от НК, във вр. с чл. 28, ал. 1 от НК не е доказано с нужната категоричност, съобразно изискванията на чл. 303 от НПК. Проверката, направена от настоящата инстанция, с оглед начина на формиране на вътрешното убеждение на контролирания съд, не сочи на нарушение на реда за събиране и проверка на доказателствата, визиран в разпоредбата на чл. 107 от НПК. Така, в съдебния си акт съдът е обсъдил в пълнота свидетелските показания на свидетелите Г., Р., във връзка с писмените доказателства – протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества, както и писмената разпечатка на резултатите от проверката, като ги е съпоставил и с приетата по делото химико-токсикологична (токсихимична) експертиза и обясненията на подсъдимия. Първоинстанционният съд е извършил разпит на всички свидетели, които са имали отношение към предмета на доказване по делото, събрал е и необходимия обем от писмени доказателства, релевантни за случая, изслушал е и съответните експертизи, като е проявил необходимата активност за разкриване на обективната истина. Съдът е събрал всички необходими доказателства, като доказателствената основа, върху която е изградил вътрешното си убеждение е достатъчна за изясняване на обективната истина по делото. Първоинстанционният съд е направил един обстоен анализ на всички събрани по делото доказателства и е изложил подробни съображения, относно това на кои от свидетелските показания дава вяра, на кои не, в коя част и защо, съпоставяйки ги с целия събран по делото доказателствен материал. Съдът не е пропуснал да обсъди подробно и дадените по делото обяснения от подсъдимия М. като е изложил конкретните си съображения, съответно е посочил, че не кредитира обясненията на подсъдимия в отделни техни части и ги възприема като израз на защитната му позиция.

Правилно първоинстанционният съд е постановил вещественото доказателство, намиращо се в кориците на делото, а именно тест - касета от техническо средство „*****“, с фабр. ***** да бъде унищожено по правилата на ПАС след влизане в сила на присъдата, предвид липсата на икономическа стойност.

С оглед всичко гореизложено, въззивният съд счита, че не са налице твърдения в подадения протест пороци на първоинстанционната присъда и същият се явява неоснователен. При извършената цялостна проверка на обжалваната присъда по смисъла на чл. 314 от НПК, въззивната инстанция не намери основания за нейната отмяна или изменение, поради което същата следва да бъде потвърдена.

Воден от горното и на основание чл. 338, във връзка с чл. 334, т. 6 от НПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 76 от 06.11.2023 г., постановена по НОХД № 20225220201868 по описа за 2022 г. на Районен съд - Пазарджик.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____